

Hasta la vista, Eden

‘Nieeeeet...’

Ik strek mijn arm achter me uit en tast in het wilde weg rond want ik heb iets over mijn rug voelen strijken.

‘... aankomen!’ wil ik er nog aan toevoegen maar het jongetje is al weggekrabbeld, met zijn achterwerk hoog in de lucht. Een eindje van me vandaan springt hij overeind en zet het op een rennen, naar zijn vader toe die wat verderop een weerspannige geit probeert te vangen. Ik gris een steentje van de grond en gooi het hem achterna maar het mist zijn doel en komt vlak naast de kop van een hagedis terecht die op een warme rots ligt te soezen. De geschrokken hagedis ritselt vliegensvlug weg in een spleet in de rots.

‘Scheer je weg! Allemaal!’ roep ik. De vader van het jongetje maakt een sussend gebaar tegen me en draait dan zijn rug naar me toe. Ik pak woedend mijn speer die naast me in de grond geplant staat en veeg met de punt van mijn verschoten blauwe tuniek de afdruk van een zweterig kinderhandje van de schacht. Daarna leg ik de speer over mijn knieën en zet mijn ellebogen op mijn dijen. Met mijn kin op mijn handpalmen gesteund sla ik het opstootje beneden in de vallei gade. Tranen van machteloze woede druppen op mijn stoffige voeten en maken donkere vlekken op de versleten leren sandalen die de lokale schoenmaker voor me gemaakt heeft.

‘Rotzakken!’ snauw ik.

Ik ben niet bepaald trots op wat ik daarnet gedaan heb, al heeft Azazel het dubbel en dwars verdiend. Hij heeft me namelijk net zo lang gejed tot ik knapte en ik heb hem, tegen alle regels in, een klap verkocht met mijn speer. De klap kwam harder aan dan ik bedoelde en dan Azazel verwachtte, en hij is in elkaar gestuikt.

Ik dacht echt dat hij dood was. In paniek ben ik weggevlucht, als een haas de berg op.

Nu zit ik hier op een lage rots in het laatste licht van de ondergaande zon en vervloek mijn tirannieke vader die me in deze stoffige rotstad met zijn nog stoffigere bewoners heeft gedumpte met een team van onbenullen onder mijn hoede.

‘Het zal een man van je maken,’ bouw ik hem luidop na.

Pffff...

Eerst was het nog goedgegaan. Toen de irin – ik en mijn team dus - ons kamp hadden opgeslagen bij Nippur hadden de bewoners wel wat gemord omdat we hun vallei hadden herschapen in een gigantisch kraterlandschap maar ik had ter compensatie een mooi park laten aanleggen aan de oostkant van de stad en toen hadden ze al wat minder gemord. Op dat park ben ik best wel trots, vooral op de boom die ik in het midden ervan heb geplant. Dus ik, naïeveling, dacht dat de lokale bevolking mijn stukje natuur wel zou respecteren, maar nee hoor, ze gingen overal wat liggen rotzooien in het struikgewas. En hoewel ik ze uitdrukkelijk verboden had fruit te plukken – het is tenslotte mijn boom en dus mijn fruit, nietwaar? – konden ze daar natuurlijk ook niet met hun grijpgrage handjes afblijven.

Uiteindelijk zat er niks anders op dan een omheining om het park laten bouwen. Aan de ingang heb ik twee gewapende droids neergepoot. Dan dienen die loodzware lasergeweren die we door heel Mesopotamië hebben gesleurd tenminste nog voor iets.

Ik dacht dat daarmee het zaakje opgelost was, maar nee hoor. Azazel begon ook te rotzooien met de lokale meisjes en uiteraard volgde de rest van de irin gretig zijn voorbeeld. Nou ja, als dat hun ding is, mij niet gelaten. Maar wat ik niet kan uitstaan is dat hij mij uitlachte omdat ik er niet aan meedoe. Weet je, ik heb mijn principes en daar wijk ik niet vanaf. Handen af van alles kleiner dan een meter zestig is, en viervoeters. Ik heb hem dat duidelijk gemaakt waarop hij me voor mietje uitmaakte, met zijn akelig schelle stem. Ik ben dus ontploft en daarna is alles rondom mij ook zo'n beetje ontploft.

Rotzak.

Ik veeg mijn stugge witte haar uit mijn gezicht en sta abrupt op zodat de speer van mijn knieën rolt. Ik buk me om ze op te rapen en loop dan met besliste tred het pad af, naar de vallei. Ik negeer de vechtpartij die nog steeds in volle gang is en loop de stad in, recht naar het marktplein. En daar sta ik alleen, wat hoogst uitzonderlijk is. Normaal word ik gevolgd door hordes kinderen die me allemaal willen aanraken. Komt door mijn blauwe ogen en mijn witte haar, denk ik. Ze zeggen dat ik er raar uitzie.

'Iri? Iri?' hoor ik een kinderstem uit de portiek van een huis.

Het is het jongetje van daarnet. Hij wenkt me.

Ik loop naar hem toe en kijk uit de hoogte op hem neer. Hij staart onverschrokken terug. Een echt brutaaltje.

'Je hebt bezoek,' zegt hij en hij wijst naar de top van de ziggurat.

'Ik?' Ik druk verbaasd de punt van mijn wijsvinger op mijn borstkas. 'Weet je het zeker?'

Het jongetje knikt heftig.

'Wie is het?'

'Kweenie.'

En dan zie ik, net boven de muur van de stad, de top van een dofzwart ruimteschip.

Bah! Ook dat nog.

Archies.

Al iets minder waardig slof ik naar de ingang van de ziggurat. De lokale inwoners hebben me als eerbetoon de bovenste kamer in hun toren aangeboden. Het schijnt een grote eer te zijn; in praktijk betekent het dat ik elke dag driehonderd trappen te voet op moet, want liften hebben ze hier natuurlijk nog niet uitgevonden.

Boven, voor de deur van mijn kamer word ik tegengehouden door een uitermate lelijke, tot de tanden gewapende kerel. Hij gromt iets en doet dan de deur voor me open. Ik haal diep adem en stap naar binnen.

De rotzak zit met zijn fatterige achterwerk in mijn beste stoel met een beker wijn in zijn rechterhand en een meisje op zijn schoot. Hij heeft haar geblinddoekt, want als ze hem in de ogen zou kijken, valt ze dood neer dus dat gebaar is wel aardig van hem. Of misschien houdt hij niet zo van dode meisjes.

Ik ga wat dichterbij en Gabe grijnst, zo'n rotzakkerige, betweterige glimlach die me mijn vuisten doet ballen.

'Dag Shêmjâzâ,' zegt hij en duwt het meisje van zijn schoot en trekt zijn gewaad recht.

God, wat heb ik een bloedhekel aan die arrogante archies. En waarom dragen ze van die belachelijk verwijfde kanten gevalletjes met glitters erop? Wie moest hier ook alweer een man worden? Jeezes.

Voor alle zekerheid sla ik toch maar mijn ogen neer en kniel.

'Sta op, Shêmjâzâ,' zegt Gabe. Hij klinkt verveeld. Hij zet de beker wijn neer en reikt naar zijn tas die naast de stoel staat. Hij haalt er een bril en een zwart boekje uit. Hij zet de bril op zijn neus, en likt aan zijn duim en begint door het boekje te bladeren.

'Luister, je vader heeft me gestuurd.' Hij kijkt me boven de rand van zijn bril onderzoekend aan en kijkt dan weer in zijn boekje.

'Tussen haakjes, ik heb je parkje gezien. Heel leuk hoor, daar niet van, maar we hebben je gestuurd om goud te delven, niet om te tuinieren.

'Da's gewoon een hobby van me,' verdedig ik me. 'Ik heb hard gewerkt.'

'Niet hard genoeg. Je hebt je targets niet gehaald. En wat is dat met die vechtpartij buiten? Nou, jongen, als je niet eens een paar droids en wat gestrafte pubers onder de duim kunt houden, denk ik dat je beter naar huis gaat.

'Maar...'

'Niks te maren. Je hebt je vader zwaar teleurgesteld, weet je.'

Ik sla mijn ogen ten hemel. Poeh!

Gabe sluit het zwarte boekje met een klap.

'Je hebt een dag de tijd om je spullen in te pakken en de boel hier op te ruimen. Morgenavond vertrekken jullie.'

'Maar...' protesteer ik opnieuw. Ik wil me verdedigen maar ik word onderbroken door een schrille biep. Gabe haalt een telefoon uit zijn zak en werpt een blik op het scherm.

'Ik moet ervandoor. De plicht roept,' zegt hij en komt met enige moeite overeind.

Ik knik en buig. Hij trekt me aan mijn haar weer recht.

'Je maakt me doodzenuwachtig met dat onderdanige gedrag,' snauwt hij geïrriteerd. 'Word toch eens volwassen! Vort, ga je koffers pakken!'

Hij pakt zijn tas op en stapt naar de deur. Daar draait hij zich om en fronst zijn wenbrauwen alsof hij plots aan iets denkt.

'Oh, Shêmjaza, denk je eraan je sporen uit te wissen?'

'Hadden jullie daar geen speciaal team voor?'

'Niet meer. Besparingen, weet je.'

'Ok, maar hoe doe ik dat, sporen uitwissen?'

'Nou, weet ik veel,' snauwt hij ongeduldig. 'Zet de boel maar onder water of zo.'

En dan is hij weg.

Een dag later hang ik hoog boven de aarde en verwonder me over de grote hoeveelheden diepblauw water die over het aardoppervlak stromen.

Nee, ik ben niet trots op mezelf. Ik kom nog wel eens terug om de janboel op te ruimen.

Hasta la vista, Eden.